

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1282/2018
22.07.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Весне Поповић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., кога заступа Драган Симић, адвокат из ..., против тужених ББ из ..., коју заступа Миле Кораћ, адвокат из ... и ВВ из ..., кога заступа пуномоћник Андреј Миљешић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3303/17 од 18.10.2017. године, на седници одржаној 22.07.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3303/17 од 18.10.2017. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3303/17 од 18.10.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 1351/17 од 03.04.2017. године, ставом првим изреке, тужбени захтев је делимично усвојен и обавезани тужени да тужиоцу исплате износ од 750.354,43 динара и то ББ износ од 428.773,96 динара, а тужени ВВ износ од 321.580,47 динара, све са законском затезном каматом од 17.09.2014. године до исплате, док је преко досуђеног износа од 428.773,96 динара, у односу на тужену ББ, па до траженог износа од 3.484.984,00 динара и преко досуђеног износа од 321.580,47 динара, у односу на туженог ВВ, а до траженог износа од 2.613.738,00 динара и преко досуђене законске затезне камате на досуђене износе, почев од 17.09.2014. године, па до тражене камате на исте износе, почев од 19.05.2009. године, тужилац одбијен. Ставом другим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 244.909,88 динара, са законском затезном каматом, почев од 03.04.2017. године, до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени ВВ да исплати заступнику за пријем писмена туженог другог реда ГГ, адвокату из ..., износ од 289.017,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 3303/17 од 18.10.2017. године, ставом првим изреке, усвојена је жалба тужиоца и укинута решење првостепеног суда

од 01.06.2017. године. Ставом другим изреке, жалба тужиоца и тужене ББ је одбијена, а жалба туженог ВВ је усвојена, па је првостепена пресуда укинута у делу одлуке којим је тужени ВВ обавезан да привременом заступнику за пријем писмена исплати износ од 289.017,00 динара на текући рачун, док је у преосталом делу пресуда потврђена. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се о ревизији одлучује применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужена је поднела одговор на ревизију.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер се ревизијом тужиоца не указује да постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или да постоји потреба новог тумачења права или неуједначена судска пракса, већ се оспорава утврђено чињенично стање, а одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права, због чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради стицања без основа, поднета је 19.05.2009. године, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде у односу на веће потраживање је 3.056.211,00 динара, што износи 32.513 евра на дан подношења тужбе (с обзиром да тужени нису јединствени супарничари и да се потраживања не сабирају).

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке

Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**